

Landsthingets Formand som hos Folkethingets Formand.

N. Andersen: Maa jeg bede om Ordet?

Formanden (K r a b b e): Det ærede Medlem har havt Ordet 3 Gange, men med Thingets Samtykke (Ophold) vil jeg atter give ham Ordet.

N. Andersen: Seg vil kun gjøre den korte Bemærkning, at det er en Misforstaaelse, naar den ærede Ordfører mener at have hørt, at jeg har udtalt, at jeg vilde være med til at forfaste den provisoriske Finanslov, førend vi fik den afløst af en anden Finanslov.

Formanden (K r a b b e): Efter at det ærede Medlem har havt denne berettigede Anledning til at replicere, vil jeg anmode om, at denne Gjenstand maa blive holdt ude af Forhandlingerne.

Ordføreren (H o l s t e i n): Seg skal følge den ærede Formands Anmodning med Hensyn til det sidste Spørgsmaal, ellers vilde jeg være nødt til at replicere igjen; men det kan ske til anden Tid og paa andet Sted. — Ja, Regeringens Pligt til at søge Enighed har jeg aldrig hævdet i det Omfang, som den høitærede Conseilspræsident mener. Seg har derimod hævdet, at Ministeriet har Ansvar for Regeringens Førelse i Overensstemmelse med Forfatningen, og deri ligger, at Regeringen føres saaledes; at Thingene kunne arbejde sammen. Derfor siger jeg, at Regeringen har Ansvar for, at denne Samarbeiden finder Sted, men kun under den Forudsætning og kun, saalænge Ministeriet vil være Regering; thi det er ingenlunde min Mening, at det skulde betragtes, som om der kun paahviler Ministerierne et moralsk Ansvar. En Regering, som viste sig ude af Stand til at føre denne Opgave igjennem, eller som ikke mere kunde løse sin Opgave, maa ophøre at være Regering. — Seg maa tilføje, at det undrede mig meget at høre det Raad, som den høitærede Conseilspræsident gav Thinget, idet han sagde, at den sikreste Maade til ikke at faae en Gjentagelse af den nu omtalte, og omtrent af hele Thinget misbilligede Lov og af os som grundlovstridig opfattede Lov var at give efter. Naar vi faae det Raad at sørge for, at Regeringen faar

Bevilling — jeg maa gjentagende hævde vor Opfattelse, at det er Regeringens Pligt altid at sørge for at have Bevilling — naar der altsaa gives os det Raad at give efter, og at vi skulle overtage det, som det efter vor Opfattelse er Regeringens Pligt at sørge for, og skaffe Regeringen Penge frivillig, da ellers Regeringen vil tage selv ligesom forhen, saa forekommer dette Raad mig som det Raad, der undertiden gives, at den sikreste Maade at redde sit Liv paa er at betale det. Det forekommer mig i det Hele taget, at den ærede Conseilspræsident kom vel meget med — jeg vil just ikke sige — Trusler, men dog Noget, der lignede Trusler. Den høitærede Conseilspræsident sagde, at Gjentagelse af dette Skridt, altsaa en Gjentagelse af Udstedelse af den provisoriske Lov, vil gjøre det vanskeligere og vanskeligere for Ministeren fuldt at opretholde den forfatningsmæssige Tilstand overensstemmende med Grundloven. Altsaa, den høitærede Conseilspræsident siger: Naar jeg gjentager dette Skridt, saa bliver det med hver Dag vanskeligere og vanskeligere at holde de forfatningsmæssige Tilstande i Overensstemmelse med Grundloven; men samtidig dermed har den høitærede Conseilspræsident erklæret, at, naar han ikke fik den Bevilling, som det efter vor Opfattelse er hans Pligt at sørge for at faae, saa gjentager han dette Skridt. Seg forstaar dette saaledes; som om der deri synes at ligge en svag Antydning af, at den høitærede Conseilspræsident godt kunde tænke sig den Mulighed ogsaa at gjøre Ting, han selv maa betragte som værende i Strid med de forfatningsmæssige Tilstande efter Grundloven (Conseilspræsidenten ryfter paa Hovedet). Naa, det er altsaa ikke Meningen, det er noget Andet. Seg maa da kun beklage, at den høitærede Conseilspræsident har udtalt sig temmelig uklart; thi det kan ikke forstaaes anderledes; men det skal vel opfattes saaledes, at, naar Ministeren kommer i en saadan Fristelse, saa vil han gaa sin Vej. — Der er Midler nok, siger den høitærede Conseilspræsident, til at give sin Misbilligelse tilkjende; Ministeriet havde gjort, hvad det kunde, for at vi saa lempelig som muligt kunde komme bort fra denne Strid, og det havde overhoved sørget for, at Alt kunde gaa i saa lempeligt et Spor som muligt. Det kan jeg ikke erkjende, at Ministeren er berettiget til at sige. Igaar erklærede han, at der kun var et Middel til at slaa Provisoriet ihjel, og det var at forfaste det; i Dag siger Ministeren, at der er Midler nok til at give sin